

Proletáři všech zemí, spojte se!



DIALOG

OTÁZKY ● ODPOVĚDI

KOMUNISTICKÝ LIST

ČÍSLO 226

LEDEN 2007 ROČNÍK 18

CENA 10 Kč

Z XXI. pražské teoreticko-politické konference 11. listopadu 2006

Mezinárodní situace a politika KSČ

Vývoj po druhé světové válce

Vykolíkové meze vývoji mezinárodních vztahů po druhé světové válce zakotvila Charta OSN. Vyčázela ze zkušeností spojených se Společností národů a z průběhu a výsledků druhé světové války. Jejím podpisu předcházely Postupimské dohody, které rozhodly o rozdělení a postavení Německa po válce. Charta OSN jako vrcholný dokument této nové organizace byla podepsána 24. října 1945. Mezi jejími 51 signatáři byla též Československá republika.

Postupný rozpad protifašistické koalice, vyvolaný západními mocnostmi usilujícími zastavit růst prestiže SSSR a jeho tzv. pronikání do západní Evropy, příznivý vývoj mezinárodních vztahů zmařil. USA vyslaly signál již 6. a 9. srpna 1945, kdy došlo k prvnímu použití jaderné zbraně v dějinách lidstva. Zničením Hirošimy a Nagasaki byla odstartována tzv. studená válka. Byla veřejně vyhlášena projevem W. Churchilla dne 5. března 1946 ve Fultonu. V roce 1947 USA přijaly tzv. Trumanovu doktrínu o potlačování komunismu. 7. dubna 1949 byla uzavřena Atlantická smlouva (NATO), která ve svém 5. článku deklarovala závazek vzájemné obrany jejích členů v rozsahu území členských zemí NATO. Vytvoření NATO lze považovat za počátek otevřené konfrontace.

Svět byl postupně rozdělen na dva politicko-vojenské bloky. Hranice mezi sousedícími evropskými státy se postupně stávaly frontový-

mi hranicemi dvou protichůdných společenských systémů. Československo se stalo součástí bloku lidově demokratických zemí; ve vnitřní oblasti byla fáze lidově demokratické revoluce rozvíjena v revoluci socialistickou.

Československá zahraniční politika

Československá republika ještě v roce 1947 odmítla tzv. Marshallovu pomoc, která měla připoutat její beneficenty k americké zahraniční (protisovětské) politice. Nový politický kurs byl prvně formulován v tzv. Košickém vládním programu. Základem budoucího vývoje a bezpečnosti ČSR se mělo stát spojení se Sovětským svazem, opírající se o Smlouvu o přátelství a poválečné spolupráci z 12. prosince 1943. Snahy vnitřních pravicových stran o zvrácení tohoto kurzu v únoru 1948 byly prozíravou politikou KSČ, opírající se o vůli drtivé většiny našich národů, odražený. Spolupráce se SSSR a dalšími zeměmi socialistického společenství se stala na čtyři desetiletí základem vnější politiky. Tento kurs narazil na organizovaný odpor vyspělých kapitalistických zemí, které proti ČSR vyhlásily hospodářské embargo. Tato skutečnost, podepřená úsilím zvyšovat ekonomicko-sociální úroveň všech zemí společenství souběžně, vedla k uzavření dohody o vytvoření Rady vzájemné hospodářské pomoci, jejímž zakládajícím členem byla i ČSR.

Teprve poté, kdy byla do NATO přizvána a připojila se Německá spolková republika, byla v květnu

1955 založena Varšavská smlouva (VS); ČSR se stala jejím členem. Šlo o politicko-vojenský blok, jehož základním úkolem bylo zabezpečit nedotknutelnost území členských zemí a ochránit socialistické společenské zřízení. Ve vojenské doktríně VS byla zabudována výlučně obrana, nikoliv útočné cíle.

KSČ trvale a konzistentně v mezinárodních vztazích hájila české a slovenské, jedním slovem československé národní zájmy. Byla prováděna politika všech azimutů; ČSSR měla diplomatické styky s přibližně 150 zeměmi světa. V mezinárodní politice prosazovala a sama realizovala zásadu mírového soužití států s rozdílným společenským zřízením.

Hospodářské úspěchy, rychlý rozvoj národní ekonomiky a trvalý růst životní úrovně obyvatelstva, to vše zvyšovalo prestiž ČSR a od roku 1960 ČSSR ve světě. ČSSR se v roce 1975 zúčastnila a v rámci 33 zemí z Evropy, USA a Kanady Helsinské konference a podepsala závěrečný akt Helsinské konference 1975. Institucionální zakotvení KEBS, která se později přeměnila v OEBS, bylo nesmírným úspěchem především socialistické zahraniční politiky a přispívalo k uvolnění mezinárodních vztahů na evropském kontinentu, dějišti dvou světových válek. Socialistické Československo se mj. stalo třetí zemí světa, jejíž příslušník vstoupil do kosmického prostoru. Stalo se tak v březnu 1978, kdy se třetím světovým kosmonautem stal major Vladimír Remek.

(Pokračování na str. 2)

Je zásluhou gottwaldovského vedení, že v procesu bolševizace strany uplatňovala zásady zemědělské politiky vypracované V. I. Leninem. Základ své činnosti na vesnici měla v zemědělském dělnictvu, které bylo nejvíce vykořisťovanou skupinou obyvatel. Přitom však prosazovalo podporu malým a středním rolníkům, čelícím ekonomickým tlakům velkých sedláků a statkářů.

Po osvobození byl v zemědělské oblasti stanoven cíl vyjádřený slovy Klementa Gottwalda: „Nebude u nás socialismus bez socialistické vesnice a socialistická vesnice nebude bez pevného svazku dělníků a rolníků.“ V souladu s touto linií byl nastoupen kurs k formování organizační výstavby Jednotných zemědělských družstev (JZD) jako cesty k přeměně roztržité zemědělské výroby na společnou velkovýrobu. Rozvinula se nevidaná pomoc vesnici ze strany dělnické třídy. Byly organizovány dělnické brigády na opravu zemědělských strojů, při žních, sklizních brambor aj. Tyto akce významně přispěly k vzájemnému poznání a hlavně k upevnění opravdového přátelství mezi městem a venkovem.

Nepřátelé socialismu živě obviňují stranu a její tehdejší vedení, zejména K. Gottwalda, že násilně pod vlivem J. V. Stalina prosazovali socialistické přeměny, že nebyly respektovány specifické národní podmínky. Historie vzniku JZD přesvědčivě dokazuje jejich věrolovnou nepravdu. Skutečností je, že JZD vznikala na základě

již dříve organizovaných hospodářských družstev (mechanizačních, melioračních, mlékárenských aj.). Přečesť z soukromého hospodaření byl organizován v jednotlivých I.-III. základních typech (příp. IV.). Další nezbytnou podmínkou byl boj vedený proti kulakům a statkářům, kteří byli hlavními odpůrci socialistických přeměn. Jejich ekonomická síla byla podlomena tím, že jim odešli dosavadní pracovníci. Bylo uplatněno heslo: „Půda patří těm, kdo na ní pracují.“ Charakteristické pro naše podmínky oproti Rusku bylo, že socialistická přestavba zemědělství nevyžadovala nacionalizaci půdy. Pouze z bývalých – většinou šlechtických velkostatků – byly utvořeny státní statky jako národní podniky.

Velkou roli v počátku vzniku JZD sehrály Státní traktorové stanice (STS). Byla to forma velkorysé pomoci dělnické třídy bratrskému družstevnímu rolnictvu zformovanému ve vlastní třídu. V procesu zakládání a výstavby JZD bylo politicky náročné získání středního rolníka, jako kolísajícího činitele v rozvoji zemědělství, opírajícího se o tradiční generačně vázaného na tzv. grunt. Zejména v boji proti kulakům byla rozhodující jeho izolace. Tím bylo dosaženo rozhodujícího předpokladu úspěšného rozvoje socialistické družstevní velkovýroby.

Cesta budování JZD jako socialistické formy přebudování zemědělství je obrovským úspěchem správně uplatňované politiky KSČ.

Bylo odstraněno drastické vykořisťování zemědělských dělníků, jejich nedůstojný život, kdy z velké části tehdejší kočové a děvečky měli možnost poznat statkářskou a kulackou blahovůli spát s dobytčím v chlévech a v koňských maštálích. Kapitalistického útlatku byli zbaveni zejména malí, ale i střední rolníci. Odvěká těžká dřina byla navždy odstraněna uplatněním techniky. Byla zvýšena kulturní úroveň družstevních rolníků.

Zemědělská politika KSČ při budování socialismu

Bylo vyškoleny tisíce zemědělských inženýrů, techniků a ekonomů, kteří byli připraveni zvládnout a využít výsledků vědeckotechnického rozvoje. Poprvé v životě mohli družstevní rolníci využít i v době dříve náročných a těžkých sklizňových prací a starostí o dobytek, návštěvu divadel, kulturních akcí a památek, o čemž se jim v dřívějších dobách ani nesnilo.

Poprvé v historii naší země bylo dosaženo plné soběstačnosti v potravinách mírného pásma. A to na světové úrovni spotřeby. Jestliže např. průměrné výnosy obilí byly za prv-

Pozdravy Dialogu k novému roku

Drazí čeští přátelé, přeji Vám z celého srdce v novém roce zdraví, úspěch ve Vaší další práci a vše nejlepší.

N. A. Andrejevová, generální tajemnice VKSB

Milé a klidné Vánoce a mnoho radosti a úsměvů v novém roce 2007 přeje

Zbigniew Wiktor,
Polsko, Wrocław

Dialog je pro mě neocenitelným zdrojem informací o situaci ve Vaší straně a v České republice.

V Polsku se v poslední době – 8. 12. 2006 – konal sjezd KSP, na kterém byla kriticky zhodnocena dosavadní činnost strany a zvolen nový předseda s. Józef Lachut z Varšavy.

Žaloba KSM na ministerstvo vnitra

KSM zaslal žalobu Nejvyššímu soudu a Městskému soudu v Praze, protože se domnívá, že ho ministerstvo nesprávně poučilo o tom, k jakému soudu a v jaké lhůtě má opravný prostředek podat. Obává se, aby nezmeškal lhůtu pro podání žaloby. Po původně velmi širokých výtkách ministerstvo nakonec zúžilo důvod

rozhodnutí na to, že KSM podle svého programu stojí na straně úsilí o odstranění soukromého vlastnictví výrobních prostředků a jeho nahrazení společenským. KSM tak prý vyvíjí činnost proti ústavně zaručenému právu vlastnit majetek ve smyslu čl. 11 odst. Listiny základních práv a svobod.

Mladá pravda č. 12/2006

Solidarita s KSM doma i ve světě pokračuje

Po obrovské mobilizaci mezinárodní solidarity s KSM v první polovině roku 2006 vyvolalo rozhodnutí MV ČR o rozpuštění KSM novou intenzivní vlnu projevů solidarity a protestů proti tomuto kroku vlády ČR porušujícímu základní demokratická práva v naší zemi. Od října 2006 pořádají politické strany a občanská sdružení demonstrace před ambasádami ČR a bombardují svými protesty zastupitelské úřady ČR například v Portugalsku, Řecku, Belgii, Německu, Švýcarsku, Rusku, Polsku, Irsku, Nizozemsku, Norsku, Gruzii, Turecku, Španělsku, Indii, Francii, Švédsku, Rakousku, USA, Kanadě, Velké Británii, Izraeli, Srbsku, Argentině, Maďarsku, Íránu, Brazílii, Venezuele, Uruguay, Rumunsku, Iráku, na Ukrajině, Kypru či na Slovensku.

Rozhodnutí MV ČR o rozpuštění KSM odsoudila poslanecká skupina

Sjednocená evropská levice/Severská zelená levice v Evropském parlamentu i Strana evropské levice. Solidaritu KSM vyjádřily odborové organizace, jako je Světová federace odborových svazů i významné osobnosti, jako je například čestný předseda Levicové strany PDS Hans Modrow.

Za KSM se jednoznačně postavila rovněž Světová federace demokratické mládeže. Parlamentní politické strany se ve věci KSM na půdě parlamentů obrací na vlády svých zemí s požadavkem na odsouzení porušování demokratických práv vládou ČR například v Portugalsku, Itálii či Řecku.

Široký rozsah podpory zápasu KSM dokazuje i deklarace 33 řeckých studentských univerzitních svazů, které odsoudily zákaz KSM státní mocí. Většina z nich tuto deklaraci přijala na svých valných shromážděních.

(Pokračování na str. 3)

padu jediného družstva. S velkou lítostí je nutno konstatovat, že tuto velkou důvěru družstevních rolníků v politiku strany jsme nedokázali udržet a upevňovat. Je ke škodě nejen zemědělců, ale celého národa, že úspěchy socialistického zemědělství byly prakticky zlikvidovány.

Vinou kapitalistických poměrů, které zasáhly i zemědělsko-potravinářský komplex, vrátil se život na vesnici a zejména podmínky hospodaření zpět do poloviny minulého století. Dnešní zemědělství je bez perspektivy zmítáno bezohlednou mezinárodní konkurencí. Dochází k likvidaci toho nejcennějšího: půdního fondu. Jednotlivá odvětví jsou neodůvodněně limitována evropskými vlkodlaky. Dvě miliardy lidí ve světě hladoví, desítky milionů dětí umírají podvýživou. Mezinárodní monopoly to chladnokrevně a bezohledně evidují a nejsou schopny zoufalou situaci napravit. Co může více charakterizovat protilidovost imperialismu?

S oprávněnou hrdoostí můžeme hodnotit, že vybudované dílo socialistické družstevnictví a celý zemědělsko-potravinářský komplex zůstane trvale nejúspěšnější etapou v práci KSČ ve prospěch rozkvětu socialistické vlasti a šťastného života pracujícího lidu. Jestliže KSČ uplatňovala specifické podmínky odpovídající zájmům našeho lidu, pak to prokazatelně bylo v oblasti zemědělství.

Ing. Zdeněk Novotný

(Z nepředneseného příspěvku)

TRIBUNA ČTENÁŘŮ

Diskuse - názory - polemika

Pokroková mládež je antikomunistům trnem v oku

Zuřivým antikomunistům, jako Mejstřík, Šinágl, Štětina, Paumer a dalších je Komunistický svaz mládeže trnem v oku. Proto Langerovo ministerstvo vnitřní zrušilo jeho činnost bez projednání v Parlamentu a s vedením KSM navzdory nesouhlasu velkého počtu občanů. Zámlinou zákazu byla politická činnost KSČM, zejména popularizace učení Marxe, Engelse a Lenina, přestože v odůvodnění zákazu KSM byl tento argument vypuštěn. Zdůrazňuje se v něm propagování místo vlastnictví soukromého přivedení do společenského vlastnictví.

Starší generace pamatuje obdobnou situaci v roce 1938. 20. října byla zakázána činnost KSČ v českých zemích, 9. října na Slovensku,

24. října na Podkarpatské Rusi. Vlastizrádná Beranova vláda, ve snaze zavděčit se ještě více Hitlerovi, nařídila 27. prosince rozpuštění KSČ na území celé republiky. Strana byla nucena přejít do ilegality. Veškerý její majetek byl zkonfiskován. Strana byla zbavena všech práv. 15. března 1939 (po okupaci) převzali „hnědí supové“ bez zábran bohatou kořist.

Dnes útok proti mladým komunistům definoval Langerův úřad jako zrušení činnosti – zřejmě jako první stupeň zákazu. Útok byl zahájen v polovině kampaně před komunálními a senátními volbami. Stejně jako tomu bylo na konci roku 1938, klepe nyní u nás na dveře zrada zájmů národa. Občanské sdružení požadující zrušení plánu výstavby americké protiraketové základny a demokratické referendum musí zmizet, protože stojí v cestě plánům

Američanů a jejich domácím příslušníkům. Ironií je, že KSM je podouváno i to, co ve svém programu nemá, např. násilí a nesnášenlivost. KSM prosazuje požadavek referenda na základě Listiny základních práv a svobod. Místo kriminálních zlodějů, protřelých tunelářů, strůjců korupce, má být postiženo pokrokové mládežnické hnutí a odejmuto mu právo na politickou angažovanost! Mládež usiluje jenom o změnu vlastnictví výrobních prostředků ve společnosti. Z toho vyplývá veškerá nenávisť všech antikomunistů, kteří chtějí donekonečna prodlužovat platnost lustračního zákona a dokonce pokutovat všechny komunisty za každý měsíc členství v KSČ, jak to napsaly Lidové noviny.

Přestože vládnoucí moc není schopna řešit problémy společnosti parlamentní cestou a demokratickými prostředky, stále více hledá možnost vládnout pomocí zakázů a příkazů. Odsud je již jen krůček k fašizaci. Tyto tendence je třeba včas zastavit! Proto by měli nejen komunisté, ale i ostatní demokraticky smýšlející občané požadovat zrušení ministerského výnosu o zákazu činnosti KSM. Obdobně je třeba zaujmout statečný postoj ke snaze o falešný výklad historie. K tomu žádný Ústav „paměti národa“ nepotřebujeme. Jde o účelové zřízení úřadu pro propagování antikomunismu. Úřad pro dokumentaci a vyšetřování zločinů komunismu zřejmě na všechno nestačí, proto již probíhá jeho reorganizace a nový útvar bude nepochybně jeho pracovištěm.

Jiří Havlíček

Útok na Gottwalda je útokem na politiku KSČ

Rozbít jednotu strany, mást myšlení stoupenců levice a infikovat část voličské veřejnosti antikomunismem – tyto tendence nepocházejí z hlavy místopředsedy ÚV KSČM J. Dolejše. Ten jim jen podléhá a slouží. České a mezinárodní pravici jde o rozbít jednotu levicového hnutí, uvolnění prostoru pro další, ještě výraznější sociální drancování našich občanů.

Článek J. Dolejše v Britských listech 24. listopadu 2006 je pro mě nepřijatelný. Nepravdami, spekulacemi a špinou útočí autor článku na Klementa Gottwalda, prvního dělnického prezidenta ČSR. Gottwald upevnil vedení strany, měl

tom nic změnit. Kdo stojí v pozadí současných útoků proti levici a především proti komunistům? Jsou to známí dlouholetí antikomunisté v ČR a mezinárodní aktéři. Klement Gottwald je pouhou zámlinou, přáním, aby se komunisté ničili vlastníma rukama. To by si mělo být vědomo naše stranické vedení a dobře znát své členy. V této souvislosti připomínám vyjádření univerzitního profesora A. Procházky: „Gottwaldova demokracie je především budovatelská“, a Dr. Prokop Drtina (politik a osobní tajemník prezidenta Beneše 1939-1945 v emigraci v Londýně, hlasatel /Pavel Svatý/ čs. rozhlasu v Londýně, 1945-1948

Žádné ústupky pravici!

velké zkušenosti z boje za práva pracujících v první republice, stál v čele vlasteneckých sil v boji za obranu republiky, proti německému fašismu, aktivně organizoval protifašistický boj ve druhé světové válce. Po roce 1945 rozvíjel v osvobozené ČSR s ostatními politickými stranami zásady lidové demokracie. Pod jeho vedením v únoru 1948 převzal lid ČSR do svých rukou politickou moc. Proto se Západ tolik vztekal, protože byl v ČSR jednoznačně politicky a mocensky poražen. Proto dodnes špiní antikomunisté Klementa Gottwalda. Tím jen ukazují, jak velké a důležité bylo politické vítězství pracujícího lidu v čele s KSČ.

Tento historický odkaz je trvalý. J. Dolejš a jemu podobní nemohou na

ministr spravedlnosti, který rehabilitoval kolaboranty s Němci. V únoru 1948 jeden z předních účastníků pokusu o reakční puč – pozn. red.): „Myslím, že je opravdovým úspěchem pro náš stát, že v tuto chvíli stojí na místě předsedy naší nejsilnější politické strany muž s tímto reálným smyslem, K. Gottwald.“

Dolejšovy útoky na Klementa Gottwalda rozhodně odmítám. pro nepravdivost a spekulativnost. Pro komolení historických skutečností. Pro jejich účelový politický výklad. To vše stranu poškozuje. Nesporně to nahrává české pravici, která názory Dolejše vysoce oceňuje.

Žádné ústupky pravici, žádné tolerování antikomunismu v jakékoli podobě!

Miloslav Dosoudil, historik

(Dokončení ze str. 1)

Mezinárodní komunistické a dělnické hnutí

KSČ byla aktivním členem mezinárodního komunistického a dělnického hnutí (MKDH), které představovalo do konce 80. let minulého století mimořádně významnou mezinárodní sílu. Sdružovalo na 80-90 stran hlásících se k vědeckému socialismu, založenému na marxisticko-leninském světovém názoru. Jeho sílu umocňovala skutečnost, že bratrské strany stály na čele společnosti v zemích východní Evropy, v Asii (ČLR, KLR, Vietnam, MoLR) i na západní polokouli (Kuba). Dlouhodobě proklamovaná a realizovaná politika směřující k všeobecnému a úplnému odzbrojení, založená na rovnováze vojenských sil, nesla plody v řadě dvoustranných a mnohostranných dohod, zamezujících především použití zbraní hromadného ničení.

V duchu odpovědnosti vůči MKDH je nezbytné nutné hodnotit i události v ČSSR v roce 1968 a vojenskou intervenci zemí Varšavské smlouvy z 21. srpna 1968. Předcházelo jí takzvané Pražské jaro. Šlo o proces odstartovaný lednovým rozhodnutím nejvyššího orgánu KSČ o odstoupení dosavadního 1. tajemníka Antonína Novotného a zvolením Alexandra Dubčeka do

Slovensku. Je však nesporné, že se našim tehdejšími spojencům v rámci Varšavské smlouvy přístup části vedení KSČ k vlastním slibům jevil jako pokrytecký, jako snaha spojence uchladit a podvést, jinak by nerozhodli o tak závažném kroku, jakým byla vojenská intervence v tehdejší socialistickém Československu. Vojenská intervence ze srpna 1968 usilovala o to, aby byl zachován socialistický kurs Československa, měla zabránit jeho zvrátání, a současně aby byla zachována příslušnost vojenského prostoru ČSSR k závazkům v rámci Varšavské smlouvy.

Velký třesk

Nebylo jenom vinou ekonomických nedostatků reálného socialismu, že na přelomu 80. a 90. let 20. století došlo k „velkému třesku“; společenství socialistických zemí bylo zničeno, bylo zvráceno socialistické společenské zřízení, byl rozbit a rozpadl se Sovětský svaz a byly zvráceny výsledky druhé světové války a celý poválečný vývoj. Zásadně se změnil poměr sil ve světě.

V řadách MKDH došlo k širokému rozkladnému pohybu. Celá řada bratrských stran neunesla tíhu změn, útoků a osočování i politických tlaků a rozdělila se na dvě nebo více stran. Souběžně milion bývalých členů KSČ opustil její řady

Z XXI. pražské teoreticko-politické konference 11. listopadu 2006

této funkce. Šlo o proces společenského „tání“ a zvolňování v Ústavě zakotvené vedoucí úlohy KSČ ve společnosti. V každém případě šlo o proces, který byl iniciován v lůnu komunistické strany. Vývoj na jaře 1968 měl dramatický průběh. Stal se nesporně majetkem širokých lidových vrstev a měl podporu značné části stranické základny. V dubnu 1968 došlo k výměně řady stranických i státních kádrů; prezidentem republiky byl zvolen vojenský hrdina, nositel Řádu hrdiny Sovětského svazu i hrdiny Československé socialistické republiky, armádní generál Ludvík Svoboda. Byly postupně narovnávány vztahy mezi dvěma národy naší republiky, byl vytvářen federativní stát.

S pozitivním vývojem však spojily své naděje také ještě silné a vlivné vnitřní síly, které se nikdy nesmířily s únorovým vystoupením čs. pracujících a nastoupenou cestou budování socialistické společnosti. Do procesu změn aktivně zasahovaly vnější síly zaměřené na zvrát socialistické orientace. Značná část stranické základny i stoupenců socialismu mimo KSČ proto s obavami sledovala nesporný fakt, že tempo přeměn stále silněji diktuji herci, spisovatelé, novináři a že se vývoj vymyká z rukou strany a směřuje k plíživé likvidaci dosavadní politické orientace země.

Je na historických, respektive na těch, kdo dnes mají přístup k dokumentům z oné doby, aby poctivě zhodnotili, jak tehdejší vedení KSČ zejména v období od 3. do 21. srpna plnilo své sliby a závazky, které dalo bratrské KSSS na setkání na

a snad ve všech zemích byly zaznamenány případy přímého přechodu na antikomunistické pozice. Vážně byla oslabena solidarita a duch internacionalismu.

Tuto otázku již v 70. letech nastolil takzvaný eurokomunismus, který ve své zemi obhajoval a prozrazoval především někdejší generální tajemník KS Španělska Santiago Carillo a jehož stoupencem byl i někdejší tajemník KS Itálie Enrico Berlinguer.

Bylo by rovněž potřebné zhodnotit všechny dosavadní projevy vládní spolupráce komunistických a socialistických stran. Komunisté měli podíl na moci a zastoupení ve vládě socialistů v poválečné Francii či Itálii. Komunisté úzce podporovali socialistickou vládu Salvadora Allendeho v Chile. V současné době jsou komunisté zastoupeni ve vládě, kterou v Jihoafrické republice vytvořil většinový Africký národní Kongres. Vládní spolupráce komunistů a socialistů se rodila již v předchozích společných zápasech a bojích – v západní Evropě proti nacismu a fašismu, v Chile proti nadvládě US kapitálu, v JAR ve společném boji proti režimu apartheidu.

Závěr

Bez nadsázky lze říci, že právě ve 20. století byla lidská společnost na této cestě hledání řádu důstojného člověka zvaného homo sapiens věčným ideálům lidské solidarity a bratrství nejbližší. Bez zášti je nutno dodat, že na straně lidského egoismu, na straně aragance bohatství a moci, na straně klasické třídní nadřazenosti nad „méně schop-

nými“, „nevyspělými“ či dokonce „lůzou“ stály a stojí mocenské prostředky a síly neznající skrupulí, obrovská mašinérie mediální manipulace i předsudky a zpátečnictví, jimž všechny dosavadní pokusy o novou podobu světa nedokázaly čelit. Nelze pominout ani to, že se novověké sociální proudy, které v právě končícím století nejvýrazněji představovala Říjnová revoluce v Rusku a její spojenci, dopouštěly závažných chyb, které bych souhrnně označil jako pochybná vítězství revoluční fráze nad zdravým rozumem.

Svět socialismu pomohl národům svléci chomout koloniální nadvlády, této relikvie středověkých dobytelských válek. Stal se veličinou, která měla lidstvu ko nabídnout – plnou pracovní zaměstnanost, všeobecnou lékařskou péči a likvidaci tradičních onemocnění, dostupné školní vzdělání a kulturní statky pro všechny, jistotu, že zítra nebude hůře, právě naopak. Zbavil obyčejné lidi strachu a z ponížených učinil sebevědomé. Dal všechny své síly, všechny svůj potenciál do zápasu o cíl nejušlechtlejší – o všeobecné a úplné odzbrojení jako jediný a jedinečný předpoklad pro trvalou likvidaci nebezpečí nových válečných požárů. Na druhém pólu svět kapitalismu nestál nečinně, trvale světu socialismu škodil a bránil tomu, co by otrásl jeho podstatou.

Soupeření obou společenských systémů bylo na obou stranách děličící linie prospěšné – technologie vyrobené na západě bez problémů sloužily na východě, společenství lidí práce bez sociálních rozdílů a sociální výdobytky byly inspirací pro západní společnosti. Rovnováha vojenských sil plodila nutkání k zdrženlivosti, ale i více – k vůli po omezení zbrojních arzenálů, zejména zbraní hromadného ničení.

Tento obraz světa se v poslední době dramatičtěji změnil. Určitě nikoliv ku prospěchu světa. Důsledky jsou zřejmé. Nejsou řešeny základní světové problémy zaostalosti, hladu, nemocí, negramotnosti postihující celé tři kontinenty – Asii, Afriku a Jižní Ameriku. Zůstávají zachovány a naopak rostou zbrojní arzenály, zejména zbraní hromadného ničení, a zbrojní systémy vstupují do kosmického prostoru. Je kriticky narušována ekologická rovnováha světa.

Závěr: Svět není ani o píd bezpečnější, než byl před sedmnácti lety. Národy světa se nicméně nehodlají smířit s nadvládou a hegemonií USA – se světem, v němž je těžké žít a lehké umírat.

Poučení

Globalizace nejen že nevyřeší byt jediný národní problém, ale naopak všechny národní problémy ještě znásobí. Žádný národní problém se nepodaří vyřešit pouze v rámci jednoho národa, ale v široké součinnosti protiglobalizačních sil.

Václav Jurn

(Z diskusního vystoupení)

Nemohu být v jedné straně s J. Dolejšem

Rád bych poděkoval Dialogu za redakční úvodník „Komu a čemu slouží Jiří Dolejš?“ Z toho, co uveřejnil v Britských listech k 110. výročí narození Kl. Gottwalda, je zřejmé, že vyje s vlky. Napsali jste to výstižně: pravice má v něm svého exponenta.

Byl jsem sprostým útokem na jednu z největších osobností nejen komunistického hnutí, ale i našich novodobých dějin doslova šokován. Jak jsem si ověřil, to, co o Dolejšovi píšete, odpovídá přesně originálu.

Jsem toho názoru, že Dolejšův článek by měl znát každý komunist. Pravda, dá se číst jen s největším odporem a rozhořčením. Každý člen KSČM by však měl vědět, koho má ve vedení strany, s kým má co činit. Haló noviny, které Dolejšovi dávají větší prostor než jiným vedoucím funkcionářům strany, by měly článek z Britských listů přetisknout. A uveřejnit pak stanovisko k němu. Je načase oddělit zrno od plev. Jinak erozi, kterou podnítilo ransdorfovské „Demokratické fórum“ v roce

1989, podlehne. Je velmi znepokojivé, že vedení strany nereaguje na to, jak si Dolejš počíná, jak je stále troufalejší. Jeho vystoupení v Britských listech signalizuje, že strana zbavená svých kořenů nesplní své poslání. Nic horšího by se nemohlo stát. Radovat z toho se bude nejen antikomunistická pravice, ale i sociální demokracie. Je nezbytné postavit se proti tomu, dokud je čas. S lidmi, jako je Dolejš, nelze být v jedné straně.

Čtenář Dialogu, Praha 4

Komunistická strana Československa – Československá strana práce se v mimořádné vážné situaci doma i ve světě obrací k české veřejnosti, pokrokově smýšlejícím spoluobčanům, předlistopadovým členům KSČ. Není vinou KSČ-ČSP, že o její existenci vědí občané České republiky málo nebo nic. Polistopadová elita v zemi činila a činí vše, aby tomu tak bylo. KSČ-ČSP se stala oním pověstným strašákem komunismu. Proto je odhodlána plnit své poslání, jehož součástí je obhajoba zájmů většiny společnosti a pracujících.

Česká veřejnost a pracující by se neměli nechat zmást lživou politikou hrou a nesplnitelnými volebními sliby těch, jimž jde o udržení moci, ještě vyšší zisky, výnosná poslanceká křesla.

V zájmu národní a sociální záchra-

ny národa je důležité začít se sjednocovat v silnou levicovou organizaci. Středový umírněný směr nemá s komunistickými ideály nic společného! Je načase říct takovému postoji NE!

Dnes je více než v minulosti zřejmé, že cesta k vítězství nemůže vést přes současný parlament ovládaný pseudodemokratickými stranami a dalšími prokapitalistickými subjekty. Je nezbytně nutné učinit v zemi taková opatření, která povedou k vytvoření opravdové levice, jež bude s to účinně se postavit proti silicím fašizujícími tendencím a domácím i zahraničním reakcím.

KSČ-ČSP požaduje okamžité stažení českých jednotek sloužících pod tou či onou záminkou agresorovi a přijetí zákonů, aby něco podobného vládě již nikdy nebylo umožněno. Pozvedněme společně hlas za mír

a pranýřujeme skutečné nositele války, agrese, okupace, genocidy, terorismu a současných projevů fašismu. Obrácíme se na všechny protipravice, pokrokové, levicově smýšlející spoluobčany, na všechny komunisty ve státní správě. Spojme své síly v zájmu národní a sociální záchranu.

V České republice žijí a pracují tisíce občanů, kteří se nezávisle na tom, že nejsou politicky organizováni, považují za komunisty. Mnozí z nich opustili stranu pro nesouhlas s polistopadovou nekomunistickou orientací KSČM. Jsme přesvědčeni, že dnes, v době velmi vážné situace doma i ve světě, nazrál čas, abychom jako komunisté jednali. Jsme pro vzájemný dialog bez zrádců, kteří komunistickou myšlenku přivedli tam, kde je dnes.

Výkonný výbor KSČ-ČSP

Moskva v 13. výročí „černého října“

V třináctém výročí rozstřílení parlamentu Jelcinovým režimem se v Moskvě konaly demonstrace připomínající oběti – více než půldruhého tisíce obránců Nejvyššího sovětu – a protesty proti režimu odpovědnému za tento krvavý masakr a provedení státního převratu.

Vzpomínkové akce započaly 3. října pochodem od Leninova pomníku na Říjnovém náměstí před budovu tehdejšího parlamentu, v kterém se nyní nachází sídlo vlády Ruské federace. Před budovou dnešní ruské vlády zorganizovali komunisté manifestaci, na které promluvili účastníci tragických událostí před 13 lety – obránci zákonně zvoleného a působícího Nejvyššího sovětu a představitelé komunistických organizací, mimo jiné s. Viktor A. Tulkin, poslanec za Komunistickou dělnickou stranu Ruska – Stranu komunistů Ruska. Jménem Komunistické strany Polska vyřídil pozdravy pro účastníky demonstrace a slova podpory pro ruské komunisty bratr Karoň.

4. října 2006 bylo v ranních hodinách sídlo ruské vlády obstoupeno „živým řetězem“ lidí připomínajících si oběti „černého října“.

A v odpoledních hodinách se konala další vzpomínková a protestní manifestace.

Vzpomínkové akce spojené s 13. výročí tragických říjnových událostí proběhly nejenom v Moskvě. 4. října si v obci Šelkovo ruští komunisté z KDSR-SKR připomněli hrdinský postoj kapitána Igora Ostaperka, který velel skupině dobrovolníků z řad námořníků, kteří se se zbraní v ruce rozhodli poskytnout pomoc obráncům Nejvyššího sovětu a za tím účelem se snažili základním automobilem dojet do Moskvy. Ale ve vzdálenosti 30 kilometrů od hlavního města padli do

léčky nastražené silami podporujícími Jelcinův režim, ve které byl I. Ostapenko zastřelen. Na místě jeho smrti byl z veřejných sbírek postaven pomník, který se stal symbolickým místem připomínajícím obránce sovětské moci. Stejně – v podobě pamětní desky se jmény a fotografiemi části obětí a v podobě symbolických náhrobků, které se nacházejí u sídla Nejvyššího sovětu – jsou připomenuty zavraždění během státního převratu, který provedl Jelcinův režim.

Beata Karoň

(Z listu polských komunistů Brzask, listopad 2006, č. 11/177)

Strach Francouzů z budoucnosti

Život ve věčném strachu, to je život v kapitalismu. Polovina obyvatel Francie se bojí, že se jednou mohou ocitnout bez střechy nad hlavou. V průzkumu humanitárního sdružení Emmaüs pro list l'Humanité tento strach vyslovilo 48 % z tisíce dotázaných. Jen 17 % řeklo, že se jim to nestane, ostatní myslí, že se jim to stane sotva, ale jistotu nemají.

Obavy ze ztráty střechy nad hlavou pociťují tři čtvrtiny dělníků a pokud jde o věkové kategorie bez ohledu na povolání hlavně lidé středního věku mezi 35 a 49 lety. Jako důvod obav byla v průzkumu z 31 % zmiňována možnost upadnutí do nadměrných dluhů, následovaly ztráta zaměstnání a nemoc. Ve Francii žije nyní 6,9 milionu lidí pod hranicí bída. Tou je 788 eur. (ava)

Zdravotní péče v USA a na Kubě

Diametrální rozdíl

V USA je zdravotní péče taková, jakou si ten který obyvatel může zaplatit. A to se netýká jen dospělých, ale také dětí. Agentura Save the children zpracovala na toto téma analýzu, do které zahrnuje vládní údaje ze 125 zemí světa. Analýza obsahuje taková kritéria jako úmrtnost novorozenců během prvních 24 hodin a prvního měsíce života, úmrtnost matek a komplikace spojené s porodem. Kdo by očekával v našich médiích tolik oslavované Spojené státy na předních místech tohoto žebříčku, ten by se velice mýlil. USA se umístily na předposledním místě, spolu s Maďarskem, Slovenskem a Polskem. Příčiny? Jednoduché – zaplať a my se o tebe postaráme. Nemáš čím? Dělej si, co chceš.

Zatímco v řadě zemí je lékařská péče těhotné ženy a narozené děti

zdarma, v USA si takový „luxus“ zřejmě dovolit nemohou. Nejvíce se to týká amerických menšin. Kde je úmrtnost narozených dětí dvojnásobná oproti americkému průměru. Nehledě k budoucímu trendu růstu cen za zdravotní služby nejen v USA, které bohatě financují válečné choutky, nepodporují ani péči o děti vlastních občanů. Miliardy dolarů investují do utrpení a smrti nevinných, investovat do zdraví se zřejmě nevyplácí. A není ochota postarat se ani o ty nejmenší. Na rozdíl od Kubu, kde nejenže je kvalitní bezplatná zdravotní péče samozřejmostí, ale vzdělávají zde tisíce lékařů, kteří pomáhají kromě rozvojových zemí i v USA. Úspěšné klinické studie v několika zemích už Kubě zajistily pozici světově mocností v oblasti onkologického výzkumu a léčby.

Útok na lidská práva v USA

Dnem 1. prosince 2006 vstoupila v platnost nová pravidla, podle nichž jednotlivé společnosti budou sledovat elektronické zprávy o svých zaměstnancích včetně jejich elektronických dopisů.

Podle soudní moci to přispěje k vytvoření elektronických archivů, které

budou využívány i při vyšetřování trestních případů.

Nejvyšší soud stanovil, že elektronické archivy vytvořené z údajů informací o pracovních společnostech mohou využívat právní orgány a advokáti.

Pracující Rusko č. 23/2006

S vírou ve vítězství

U příležitosti nového roku uveřejnily tři korejské listy Rodong sinmun, Čosoninmingun a Čhonggrjon čont 1. ledna společný úvodník „S hlubokou vírou ve vítězství zahájíme velkou epochu vítězné prosperity Koreje s armádou v popředí“. Mj. se v něm píše, že uplynulý rok 2006 byl rokem velkých vítězství, vzrušujících událostí.

V letopisech korejské revoluce nenalezneme období, kdy by se země stala tak silným státem, a kdy by se národní důstojnost projevila tak intenzivně jako vloni.

Skutečnost, že jsme se stali držiteli odstrašující jaderné síly, se

Solidarita s KSM doma...

(Dokončení ze str. 1)

Rezoluce solidarity s KSM

Mezinárodní konference „Komunisté a další demokratické síly za lidská práva a demokracii v Evropě a ve světě – aktivně proti antikomunismu“, která se konala v listopadu 2006 za účasti několika desítek komunistických a pokrokových stran celého světa, přijala rezoluci odsuzující rozpuštění Komunistického svazu mládeže ministerstvem vnitřní. Vyjadřuje svou plnou solidaritu s KSM v České republice a vyzývá příslušné orgány České republiky, aby zrušily toto protidemokratické rozhodnutí, které je v rozporu s Všeobecnou deklarací lidských práv OSN.

Apeluje na všechny demokratické síly, aby protestovaly proti tomuto útoku na nejzákladnější práva a svobody. Rezoluci podpořili zástupci 45 komunistických stran celého světa.

Z prohlášení Revolučního svazu přátel a Mezinárodní federace odbojářů

My, němečtí a čeští členové „Revolučního svazu přátel“ a účastníci naší výroční členské schůze v Teplicích, vyhlášíme naši nezlomnou solidaritu s Komunistickým svazem mládeže (KSM), který je ohrožen zákazem Ministerstva vnitřní ČR. Mladí čeští komunisté usilují podle svých stanov o revoluční přeměnu kapitalismu odstraněním soukromého vlastnictví výrobních prostředků

v klíčových oborech hospodářství a převedením na vlastnictví společenské. Tento obsah je shodný s ústavou. Článek 2 oddíl 4 české ústavy stanoví: „Každý občan může dělat, co není ústavou zakázáno, a nikdo nesmí být nucen dělat, co mu ústava neukládá.“

Účastníci schůze zaslali prezidentovi ČR Václavu Klausovi dopis, v němž se mj. praví: „Tímto krokem byly zneváženy demokratické svobody a práva na svobodné vyjádření mínění, což v Evropě patří zatím ke standardu. Prosíme Vás o to, abyste se zasadil o zrušení zákazu Komunistického svazu mládeže.“

Dopis podepsali Michel **Van derborgh**, předseda, a Dr. Ulrich **Schneider**, generální tajemník.

Dopis Světové rady míru k zákazu KSM

Vážení přátelé z KSM, jménem Světové rady míru bychom Vás chtěli informovat o našem postoji týkajícím se rozhodnutí vlády ČR o rozpuštění Komunistického svazu mládeže v České republice. Světová rada míru vyjadřuje své jednoznačné odsouzení nedávného rozhodnutí české vlády o rozpuštění Komunistického svazu mládeže (KSM), organizace, jež stojí v čele boje za mír a proti umísťování nových vojenských základů v České republice. Světová rada míru vyjadřuje svoji solidaritu KSM a odsuzuje reakční zákaz uplatňovaný vůči politickému zápasu.

Jménem Světové rady míru **Iraklis Isavdaridis**, výkonný tajemník

Žába na prameni?

Nenacházím slov k odsouzení článku, který napsal Jiří Dolejš k 110. výročí narození Klementa Gottwalda v Britských listech a na který patřičně odpověděl Dialog ve svém minulém čísle.

Sprostota, arogance? Možná ještě něco horšího. Jak je možné, aby vysoký funkcionář KSČM přitakával těm, kteří vydávají Kl. Gottwalda za „padoucha“? Gottwald je nejvýznamnější osobností Komunistické strany Československa, jejím skutečným tvůrcem. Jako státník se mimořádně zasloužil o lidově demokratické a socialistické zřízení v naší zemi. Propůjčil-li se místopředseda KSČM J. Dolejš k něčemu tak hanebnému, čím vysvětlit, že vedení strany k tomu bez prodlížení nezaujalo principiální stanovisko? Vnučuje se žel otázka: Zaslouhuje si takové vedení úctu a podporu? Věřím – chci věřit -, že nejlepší síly této strany tvořící jádro, které přes všechno, co nás postihlo, zůstalo věrně myšlenkami, které hájil a probojoval Gottwald, nebudou k tomu, co provádí Dolejš (a není sám!) netečné. Že se proti proudu,

který ohrožuje stranu, postaví. Redakci Dialogu nutno poděkovat za úvodník, v němž Dolejš odhalila. Škoda, že čtenářská obec tohoto časopisu, který bojuje o renesanci marxismu-leninismu, není početnější.

Když jsem si přečetl článek J. Dolejš v Britských listech, dospěl jsem k stejnému závěru jako redakce Dialogu: **ústý místopředsedy KSČM promluvila pravice reakce**. Je to řeč antikomunistických a antisovětských center. Celý jeho pohled na minulost je poplatný ideologickým zplodinám nepřátel SSSR a socialismu.

Dolejš (stejně jako Ransdorf v nedávném „rozboru“ příčin maďarských událostí před padesáti lety, které nemá odvahu nazvat pravým jménem, tj. kontrarevolucí) zcela opomíjí základní skutečnost charakterizující dějinnou epochu zahájenou Velkou říjnovou socialistickou revolucí. Tím je **třídní antagonismus dvou světů**, rodícího se světa socialismu a dosud vládnoucího světa kapitalismu.

(Pokračování na str. 4)

zvedneme jeho zásluhu. Úvodník dále zdůrazňuje, že občané KILDR zvýší aktivitu spojenou s budováním bohaté a silné vlasti.

Ve všech oborech budeme energicky prosazovat modernizaci založenou na nejnovější vědě a technice. Usilovat o posilování obranyschopnosti země. Celý náš národ se postaví do boje proti válce na obranu míru.

Všichni Korejci žijící na Severu a Jihu země a v zámoří musí splnit tři úkoly: pěstovat úctu k národu, hájit mír a usilovat o svornost v obou částech Korejského poloostrova a posilovat mezinárodní solidaritu.

(z materiálů Velvyslanectví KILDR v ČR)

Na stránkách internetu se čtenář dozví o četných skandálech a aférách Občanské demokratické strany (ODS). Ne nadarmo se říká: vrána k vráně sedá. Členům povedené strany s obligátním modrým ptákem ve znaku lze bez nadsázky říkat modré vrány nebo také straky. Na všech úrovních, kde se ODS dostala k moci, jsme se mohli přesvědčit, že jde o partaj veskrze nepoctivých lidí, lhářů, podvodníků a tunelářů.

Náš výčet bychom mohli začít například pochybnými dary imaginárních sponzorů Rádživa Sinhy Báce alias bývalého tenisového reprezentanta a podnikatele Milana Šrejbra. V ODS byli již v té době lidé, kteří vzbuzovali velké pochybnosti, například Dyba, Kočárník, Macek, o kterém bude řeč za chvíli, a další. K dalším aférám ODS patří případ tajného konta ve Švýcarsku. Média v roce 1997 informovala, že by na něm mělo být v přepočtu 170 milionů korun od účastníků privatizace. ODS ale nikdy existenci takového konta nepřiznala. Tato aféra však bohužel vyšuměla do ztracena.

Aféry a skandály ODS

Co však asi nikdy nevyšumí, je fakt, že ODS je stranou duševních mrzáků (pana Topolánka a jeho výrocky o „shitech“, „kreténech“ nebo „noci dlouhých nožů“ protentokrát ponecháme stranou). O něm bude řeč na konci tohoto textu, hrubců a primitivních násilníků. Za všechny příklady můžeme zmínit například nedávné násilnické extempore bývalého místopředsedy ODS a současného poradce ODSáckého prezidenta Klause, Miroslava Macka, který na lékařském mítinku před očima několika desítek zúčastněných nafackoval ministři zdravotnictví Rathovi, a to ještě navíc zákeřně ze zadu. Inu, Mackovo IQ „modré tykve“ se tentokrát projevilo v plné kráse...

Když už jsme neurvalým grobiánem Mackem začali, pak také nemůžeme opomenout okolnosti jeho „povedeného“ podnikání v devadesátých letech, díky jemuž se mu podařilo neuvěřitelně zbohatnout. Základem jeho tehdejších horentních výdělků byla podivná privatizace lukrativního Knižního velkoobchodu a miliony za poradenské služby při privatizaci České spořitelny. Málokdo se pobyt v politice vyplatil tak, jako zrovna Mackovi. Velice obratně totiž dokázal zpeněžit svůj vliv a styky, které v mocné polistopadové ODS získal.

Mezi další z celé řady duševních mrzáků z ODS potom patří bývalý poslanec ODS Petr Kott, který se na podzim roku 2003 ve sněmovně opakovaně opil a potom se komicky vymlouval. Není bez zajímavosti, že i ODS nakloněný deník MF Dnes označil Kotta za hlavního herce nejtrapnějšího skandálu tohoto volebního období.

„Kabrňáky“ na výrobu afér má a měla ODS i v řadách svých komunálních politiků. Jedním z notoricky známých případů je kauza bývalého kladenského primátora Milana Volfa. Ten byl loni na podzim obžalován za zneužívání pravomocí veřejného činitele. Podle obžaloby poskytl zimmnímu stadionu finanční podporu jednačtyřicet milionů korun bez souhlasu zastupitelstva a dále koupil bez výběrového řízení luxusní služební vůz. Hrozí mu za to trest vězení od tří do deseti let.

Asi by bylo docela překvapením, kdyby mezi hříšníky z řad komunálních politiků ODS nefiguroval nikdo z Prahy. Mezi nejznámější „pardá-

ly“ na černé listině pražské ODS patří starosta městské části Praha 5 Jančík a také bývalý starosta městské části Praha 4 Hovorka. O Jančíkovi se proslýchá, že má na krku opravdu ledacos. Hovorka byl před nedávnem donucen na svou funkci rezignovat. Nedokázal totiž vysvětlit, kde vzal více než osm milionů na luxusní byt. Údajně prý prodal drahé obrazy; ani po nátlaku novinářů však žádné smlouvy, které by prodej obrazů v milionové hodnotě potvrdzovaly, do dneška nedoložil.

Korupce se nevyhnula ani plzeňské radnici, kde museli tři představitelé místní ODS rezignovat. Koutecký kvůli pochybnostem o financování krajské záchranky musel odstoupit z postu jejího ředitele. Karel Paleček složil funkci radního kvůli kontroverznímu využití peněz z pokladny města a Radim Kopáček je podezřelý, že si řekl o padesátitisícový úplatek za přednostní přidělení bytu.

Velmi podivné poměry panují i na radnici v Ústí nad Labem. Kauza tamního městského bytového fondu obrátila pozornost k realitní-

mu impériu Radovana Vítka, podle odhadů jednoho z nejbohatších domácích podnikatelů. Velké rozpaky přitom vyvolávají příliš důvěrné vztahy mezi jeho firmami a ústeckou radnicí. A způsob, jakým Vítkovy firmy dělají s radnicí a ústeckým krajem obchody. Nejvíce kritiky v Ústí nad Labem vyvolávají aktivity společnosti Spobyť. Tato firma nedávno zvítězila ve veřejné soutěži obálkovou metodou vypsanou na prodej několika bytových domů a porazila tak jejich nájemníky. Ti vzápětí celý tendr označili za neprůhledný a hodlají ho napadnout u soudu. Radnici ústeckého centrálního obvodu nyní ovládá koalice ODS a regionálního Sdružení pro zdraví, sport a prosperitu. A právě zastupitel ODS Josef Štolba byl dokonce minulého roku členem představenstva Spobyty a dříve se angažoval i v další Vítkově firmě – Ústí nad Labem Property Development.

Aférám a skandálům se nevyhnuli představitelé ODS i další severočeské metropoli Liberci. Hejtman Libereckého kraje za ODS Pavel Pavlík musel opakovaně čelit podezření a kontrolám ještě v roli přednosti okresního úřadu, že nechal zbytečně prostavět mnoho milionů státních dotací na stavbě libereckého terapeutického centra, které se nedostavělo. Liberecká ODS také zaráží prapodivnými personálními propletení svých členů s místními podnikateli, což již nejednou vyvolalo podezření z klientelismu. Například jeden ze šéfů firmy Agroplast Petr Pernička je od konce devadesátých let stíhán na útěku. Ještě do poloviny roku 2000 ovšem figuroval v představenstvu liberecké TV Genus, vlivného regionálního média. Po celou dobu s ním v představenstvu seděl Petr Syrovátko, který také převzal funkci předsedy. Syrovátko je jedním ze dvou majitelů největší liberecké stavební firmy Syner. TV Genus je součástí skupiny firem Syner. Současný liberecký primátor za ODS Jiří Kittner je bývalým ekonomickým ředitelem Syneru. V roce 2003 vyhrála soutěž na dodávku notebooků radnici firma, jejímž jednatelem byl Pavel Krenk (ODS), bývalý náměstek libereckého primátora Kittnera (ODS). Jedním ze spolumatitelů firmy byl v té době zastupitel za ODS Hynek Tampier.

(Pokračování příště)

Lživé hodnocení kontrarevoluce v Maďarsku

Poslanec Evropského parlamentu za KSČM M. Ransdorf již delší dobu se věnuje v Haló novinách příčinám maďarských událostí v roce 1956. Přitom se záměrně vyhýbá nazvat velký třídní střet mezi nejtemnější buržoazní fašistickou reakcí a dělnickou třídou v roce 1956 v Maďarsku kontrarevolucí. Komentáři zakrývá svůj antikomunistický postoj. Při jednání o jednom z protikomunistických bodů „Usnesení Evropského parlamentu k 50. výročí maďarské revoluce v roce 1956 a jejímu historickému významu pro Evropu“, jako jediný ze všech poslanců za Stranu evropské sjednocené levice/Severská zelená levice (GUE/NGL) a KSČM hlasoval s antikomunistickou pravici pro jeho přijetí.

Pravda o příčinách kontrarevoluce

Tím odhalil svou dvojí tvář. Snaží se glorifikovat maďarskou pravici v komunistické straně zejména Imre Nagye a další revizionisty, kteří podle amerického scénáře s podporou chruščovského kursu po XX. sjezdu KSSS otevřeli cestu horthyovské reakci k likvidaci socialistického zřízení v Maďarské lidové republice. M. Ransdorfovi byly v době kontrarevoluce v Maďarsku tři roky. Při jeho „rozhledu a znalostech“ by měl znát historická fakta, že domácí a zahraniční reakce se neshodly v žádné zemi, kde vznikly po druhé světové válce lidově demokratické státy (včetně Československa), s politickou a ekonomickou mocí vlády dělnické třídy a ostatních pracujících pod vedením komunistické strany. A za podpory mezinárodního kapitálu, zejména USA připravovala obnovu kapitalismu a zničení rodícího se socialismu.

Pokud jde o Maďarsko, již v roce 1949 zveřejnil švýcarský list „Die Tat“ článek s důvěrným sdělením A. Dullese, že Američané poskytnou maďarským „vlastencům“ velkou pomoc zejména katolické církvi a ilegálním odborům. V té době do tzv. totalitních zemí z USA proudily stamiliony dolarů a zbraní. Byli cvičeni agenti a stále větší důraz se kladl na ideologické a politické rozložení komunistických stran zevnitř za pomoci revizionistů a zrádců.

Hlavní heslo kontrarevoluce – boj proti stalinismu

M. Ransdorf ve svých statích v Haló novinách místo pravdivého třídního rozboru příčin kontrarevoluce neustále omílá revizionistické fráze o „pomalém uskutečňování závěrů XX. sjezdu KSSS v Maďarsku a Československu“ a „pomalé destaliniza-

Dvojí tvář M. Ransdorfa

ci“, jako hlavní příčině vystoupení kontrarevoluce v roce 1956. Přitom zakrývá fakta, že 23. října 1956 po mnohaleté přípravě začínají zásluhou reakce a revizionistů organizované demonstrace proti komunistické straně a vládě. Současně zamlčuje, že americká CIA prostřednictvím Svobodné Evropy vyhlásuje heslo: „Přeměňte revoluci v permanentní revoluci“. Do země proudí ze Západu Američany připravené a podporované fašistické oddíly Šípové kříže. Po celé zemi rozpoutala reakce „bílý teror“, v té nejkrutější podobě proti komunistům a všem vlastencům, kteří zůstali věrni komunistické a socialistické myšlence. Kontrarevoluce v Maďarsku má na svědomí 1800 obětí, těch, kteří bránili socialismus

v Maďarsku. A byla to internacionální pomoc Sovětské armády, pozvané na žádost maďarské vlády, která zastavila řádění kontrarevoluční reakce.

„Byla to nejtragičtější a nejheroičtější událost maďarského dělnického hnutí“, řekl Gyula Türmer, předseda Maďarské komunistické a dělnické strany, na shromáždění věnovaném 50. výročí kontrarevoluce v Maďarsku.

Taková je pravda o kontrarevoluci v Maďarsku. M. Ransdorf nemá právo mluvit „jménem českých komunistů“, jak to učinil 8. 1. 2007 v Haló novinách, neboť komunistou nikdy nebyl a není. Jeho hlasování o usnesení v Evropském parlamentu o příčinách maďarských událostí 1956 ho usvědčuje o dvojí tváři. I v Maďarsku byla kontrarevoluce v roce 1956, stejně jako v Československu v roce 1968, společným dílem imperialismu a revizionismu.

mu, těch, kteří v duchu chruščovského revizionismu zlikvidovali „nesmyslné dogma, podle něhož se třídní boj zostřejuje s postupujícím budováním socialismu“. Pod praporem „demokracie a humanismu“ buržoazie spolu s revizionisty dokončila koncem 80. let minulého století v Maďarsku, stejně jako u nás, dočasnou likvidaci politické a ekonomické moci dělnické třídy a dalších pracujících.

Taková je pravda o kontrarevoluci v Maďarsku a v dalších zemích včetně Československa. Zveřejňováním takového názoru M. Ransdorf hluboce uráží ty, kteří položili své životy za skutečnou demokracii pracujícího lidu a socialismus.

Jan Žižka, Praha

Žába na prameni?

(Dokončení ze str. 2)

Jeho pozornosti (podobně jako pozornosti Ransdorfovy) uniká, že od chvíle, kdy zvítězila revoluce v Rusku a kdy se začal šířit její převratný vliv do dalších zemí, imperialistická reakce se snažila za každou cenu, bez ohledu na hromadné lidské oběti, zabránit pokrokovému vývoji, revolučnímu přerodu světa.

Největším zločinem, kterého se dopustila, bylo zformování její nejagresivnější úderné pěsti – fašismu. V domněni, že sprovodí z politické mapy SSSR a zničí komunistické hnutí, „opomněla“, že se pověstný džin, kterého vypustila z láhve, stane smrtelně nebezpečným pro všechny národy Země. V úsilí o zničení prvního státu socialismu a zamezení jeho revolucionizujícího vlivu imperialismus nikdy nepolevil. I když byl nucen měnit formy boje, pokračoval v něm vytrvale. Protihitlerovskou koalici přijal z pudu sebezáchovy jen jako „nutné zlo“. Je prokázáno, že válka ještě neskončila a už připravoval její novou podobu – válku „studentou“. Oficiálně ji vyhlásil Truman v americkém Kongresu 12. března 1947. A v ní se imperialisté nevyhýbali žádným metodám, ničeho se neštítali, účel světil prostředky.

Jak dnes už není tajemstvím, několikrát stáli strategové této války před rozhodnutím použít proti SSSR i dalších zemím socialistického společenství (např. NDR, jak k svému zděšení zjistil někdejší ministr vojensství SRN Franz J. Strauss při návštěvě svého partnera McNamarry v Pentagonu) atomové bomby. Zabránili tomu jen strach z „bumerangového efektu“, skutečnost, že zásluhou Stalinovou se SSSR stal rovněž atomovou velmocí. S třetí světovou válkou kalkulovala i poúnorová londýnská

emigrace, která mj. řídila akce protistátní skupiny vedené Miladou Horákovou. V řekách krve měla být utopena snaha našeho lidu zúčtovat s kapitalistickou minulostí a vytvořit společenský řád sociální rovnosti, bez vykořisťování a třídního útisku.

J. Dolejš, jak je zřejmé, naprosto ignoruje zákony třídního boje. A přitom má drzost koketovat s marxismem. Nestačí však socialismus deklarovat, je nutné za jeho myšlenky bojovat. Tohoto boje se předem zříkají ti, kdo sice žvaní o tom, že patří k „radikální levici“, ale jejich představy o socialismu se redukuje na pusté fráze o svobodě, demokracii, lidských právech ap. K protagonistům tohoto „socialismu“, který Marx a Engels, tvůrci vědeckého socialismu, ostře kritizovali a označili jako „socialismus maloburžoazní“, se řadí i J. Dolejš. A právě takový „socialismus“ by rád naočkoval i KSČM, a tím ji ve skutečnosti zneškodnil, zpacifikoval a „transformoval“, aby se stala organickou součástí (byť s hrou na jistou „opozici“) politického systému současného kapitalismu.

K tomu ovšem je nezbytné co nejrozhodněji se distancovat od reálného socialismu. A právě v tom, jak „hodnotí“ Dolejš padesátá léta, kdy náš lid pod vedením KSČ v čele s Klementem Gottwaldem zahájil socialistickou výstavbu a kdy musel současně čelit silám odhodlaným zmařit jeho úsilí, se nejnázorněji projevuje Dolejšova služebnost antisovětské a antikomunistické pravico-

vé reakci. A také – při jeho hrubosti a vulgárnosti – jeho politická negramotnost a omezenost, jak upozorňuje redakční stať Dialogu. O tom, co se tehdy vlastně dělo, co bylo ve hře, oč v základě šlo, že v sázce bylo bytí a nebytí socialismu, nemá tento pán, vystupující s oblibou z pozic nefazněného intelektuála, ani tušení. Kdyby se aspoň ráčil poučit o tom, jak probíhala třídní konfrontace mezi socialismem a kapitalismem z knih Zb. Brzeziňského (toho, jenž si velmi aktivně počínal v zákulisí tzv. pražského jara a který, aniž jsme o tom něco zaslechli v těchto dnech nezřízených oslav „Charty-77“, organizoval její zrod a usměrňoval její činnost, stejně jako aktivity polské Solidarnosti, a to v rámci plánu na zmaření ZA KEBSu z r. 1975). J. Dolejš omílá jen to, co vyčetl z pokleslé literatury nepřátel socialismu. Jak jinak by mohl také dospět k závěru, že Horáková s Kalandrou byli našimi ideovými stoupenci (tj. vyznavači „levice“), a že na smrt byli posláni proto, že se lišili v představách o socialismu od Stalina? A jak jinak by také mohl od těch, co kladou občas květy na hrob Kl. Gottwalda (onen pověstný „masový hrob“ na Olšanech) chtít, aby stejně tak položili květy na symbolická místa odpočinku M. Horákové?

A tento člověk je stranou pověřen řízením ideologické práce, odpovídá za tzv. TAP, hnízdo antistalinismu!

Ale říká se: vše špatné, může být i k něčemu dobré. Dolejšův článek by měl – pokud se s ním seznámí stranický aktiv – mnohým konečně otevřít oči. A to by rozhodně bylo namístě.

Jan Kubečka